

Sygn. akt: III C 589/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015 r

Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie III Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Suchecka
Protokolant:	sekr. sądowy Joanna Schultz

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2015 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S.

przeciwko A. D. i M. D.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Joanna Suchecka

Sygn. akt III C 589/15

UZASADNIENIE

wyroku wydanego w dniu 11 grudnia 2015r. w postępowaniu uproszczonym

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w S. wniosła o zasądzenie od pozwanych A. D. i M. D. solidarnie kwoty 1909,88 zł, w tym kwoty 1692,53 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 10 grudnia 2014r. i kwoty 217,35 zł od dnia wniesienia pozwu. Powyższych należności powódka dochodziła tytułem opłat za używanie lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w S. w okresie od grudnia 2012r. do października 2014r. w łącznej wysokości 1692,53 zł oraz skapitalizowanych odsetek za brak terminowych wpłat w łącznej wysokości 217,35 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 10 marca 2015r. orzeczono zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwani złożyli sprzeciw zaskarżając nakaz zapłaty w całości. Pozwani podnieśli, że zaległość, jaką przedstawiła powódka, jest należnością z tytułu kosztów centralnego ogrzewania a nie bieżących kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem mieszkania. Wskazali pozwani, że powódka nie przedłożyła kalkulacji kosztów rozliczonych za centralne ogrzewania za okresy objęte pozwem, jednocześnie zakwestionowali oni zasadność rozliczenia, na podstawie którego powódka obciążyła ich obowiązkiem dopłaty do kosztów centralnego ogrzewania za okres objęty pozwem podkreślając, że brak podzielnika w jedynym pomieszczeniu – kuchni o powierzchni 3,70 m² nie uzasadnia obciążenia ich kosztami ryczałtowymi według stawek określonych przez powódkę, gdyż w ich ocenie prowadzi to do tego, że opłaty ustalone przez powódkę co najmniej dwukrotnie przekraczają rzeczywiste koszty ogrzewania mieszkania.

W odpowiedzi na sprzeciw powódka podniosła, że wobec przyznanej przez pozwanych okoliczności w postaci braku podzielnika w kuchni zasadnym było rozliczenie kosztów ogrzewania mieszkania na podstawie § 53 ust. 6 Regulaminu szczegółowych zasad rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi i ustalenia wysokości opłat za użytkowanie lokali i domów jednorodzinnych w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S.. Wysokość opłaty ryczałtowej uzależniona jest od kilku czynników, a nadto tylko opłata ryczałtowa w wysokości nieopłacalnej dla lokatora stymuluje energooszczędne zachowania, co jest zgodnie z zapisem zawartym w art. 45a ust. 9 ustawy Prawo energetyczne.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. i A. D. przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego położonego w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. przy ul. (...) w S..

b ezsporne , a nadto zaświadczenie z dnia 23 października 2014r. k. 8

Według operacji na koncie prowadzonym przez Spółdzielnię dla lokalu przy ul. (...) w S. za okres od 1 stycznia 2012r. do 31 grudnia 2014r. saldo wykazuje niedopłatę w wysokości 1692,53 zł, przy czym uwzględniony w tym saldzie bilans otwarcia na dzień 1 stycznia 2012r. wyniósł 63,72 zł. Oprócz regularnych składników czynszu wykaz operacji uwzględnia rozliczenia z tytułu wody i kanalizacji, a także rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania za sezon grzewczy 2011/2012 i za sezon grzewczy 2012/2015. Niedopłaty z tytułu centralnego ogrzewania według wskazanych rozliczeń wyniosły odpowiednio kwoty 1157,16 zł i 573,05 zł.

dowód:

- zestawienie należności k. 12-23

Ewidencja i rozliczenie opłat eksploatacyjnych dla lokali mieszczących się w zasobach Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S. obsługiwane jest przez oprogramowanie (...) sp. z o.o. w P..

Dowód:

- oświadczenie z dnia 3 stycznia 2008r. k. 24

Pismami z dnia 23 października 2014r. Spółdzielnia wezwała pozwanych do uiszczenia zaległych opłat za używanie lokalu w wysokości 1692,53 zł.

Dowód:

- pisma z dnia 23 października 2014r. z dowodem nadania k. 25-28

Po rozliczeniu kosztów centralnego ogrzewania za sezon grzewczy 2011/2012 Spółdzielnia obciążyła pozwanych obowiązkiem dopłaty kwoty 1157,16 zł. Wysokość kosztów została ustalona na podstawie opłaty ryczałtowej w wysokości 53,76 zł/ m² powierzchni lokalu.

Pozwani zakwestionowali zasadność obciążenia ich kwotą 1157,16 zł i zwrócili się do Spółdzielni o ponowne rozliczenie kosztów centralnego ogrzewania przy uwzględnieniu wskazań z podzielników. Spółdzielnia odmówiła dokonania rozliczenia zgodnie z tym wnioskiem powołując się na ust. 6 § 53 Regulaminu szczegółowych zasad rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi i ustalenia wysokości opłat za użytkowanie lokali i domów jednorodzinnych w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S., według którego w lokalach mieszkalnych osiedli spółdzielczych D., P. oraz L. brak lub uszkodzenie podzielnika kosztów na grzejniku centralnego ogrzewania w kuchni lub uniemożliwienie odczytania tego podzielnika skutkuje rozliczeniem całego lokalu w systemie ryczałtowym. Pozwani nie zgodzili się ze stanowiskiem Spółdzielni podnosząc, że ustalone opłaty są zbyt wysokie i znacznie przekraczają rzeczywiste koszty ogrzewania mieszkania. Powołali się na regulacje z ustawy Prawo energetycznie stwierdzając, że koszty zakupu dostarczonego ciepła rozliczane w opłatach pobieranych od użytkowników lokali winny być ustalonych w taki sposób,

aby opłaty te zapewniły wyłącznie pokrycie kosztów dostarczania ciepła ponoszonych przez Spółdzielnię. W dalszej korespondencji każda ze stron podtrzymała dotychczasowe stanowisko.

Dowód:

- rozliczenie kosztów k. 30

- korespondencja między stronami k. 31-36

Rozliczenie kosztów centralnego ogrzewania za sezon grzewczy 2013/2014 według stawki ryczałtowej w wysokości 58,54 zł/m² wykazało niedopłatę w wysokości 1389,90 zł. Rozliczenie to zostało skorygowane w oparciu o ustalone jednostki zużycia w lokalu pozwanych, a niedopłata określona na kwotę 178,47 zł.

Dowód:

- rozliczenie kosztów k. 63-64

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Podstawę prawną żądania stanowił art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o spółdzielniach mieszkaniowych (t.j. Dz. U. z 2013r. poz. 1222 ze zm.). Zgodnie z jego treścią osoby, którym przysługują spółdzielcze własnościowe prawa do lokali, są obowiązane uczestniczyć w pokrywaniu kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości w częściach przypadających na ich lokale, eksploatacją i utrzymaniem nieruchomości stanowiących mienie spółdzielni przez uiszczanie opłat.

Pozostawało poza sporem, że pozwanym przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu położonego w zasobach powodowej Spółdzielni, przy ul. (...) w S., a zatem że ciąży na nich obowiązek regulowania kosztów związanych z eksploatacją i utrzymaniem tego mieszkania. Obowiązek ten wobec spółdzielni ma charakter solidarny. Istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy oraz ewentualnie w jakiej wysokości pozwani zalegają z regulowaniem powyższych kosztów za okres objęty sporem tj. kosztów, co do których obowiązek zapłaty powstał w okresie od 1 grudnia 2012r. do 31 października 2014r. Sąd mając na uwadze treść zgromadzonych dowodów, zakres wniosków dowodowych stron oraz ich stanowiska w sprawie doszedł do przekonania, że roszczenie powoda nie zostało udowodnione.

Według obowiązującej w procesie cywilnym zasady rozkładu ciężaru dowodu (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.), na powodzie spoczywa obowiązek wykazania faktów, z których wywodzi dochodzone roszczenie – co do zasady i wysokości, zaś obowiązek dowodowy pozwanego obejmuje fakty tamujące lub niweczące roszczenie powoda. Należy przy tym mieć na względzie oczywistą prawidłowość, iż obowiązek dowodzenia po stronie pozwanego aktualizuje się dopiero w przypadku skutecznego wywiedzenia jego odpowiedzialności przez powoda. Dlatego też powinnością sądu jest w pierwszej kolejności ustalenie, czy strona inicjująca proces wykazała okoliczności faktyczne uzasadniające zgłoszone żądanie (a mianowicie czy podjęła niezbędną inicjatywę dowodową), a dopiero w razie pozytywnego przyjęcia w tym zakresie, rozstrzygnięcie o zarzutach strony przeciwnej. Jeśli zaś takiego ustalenia dokonać nie można, to fakt ten samoistnie niweczy zasadność powództwa niezależnie od skuteczności podjętej przez pozwanego linii obrony. Jednocześnie, z uwagi na przedstawiony rozkład ciężaru dowodu w sprawie, brak dowodów ze strony powoda na okoliczność istnienia roszczenia i jego wysokości powoduje, że ewentualnie podjęta przez stronę pozwaną inicjatywa dowodowa staje się zbędna i nie ma potrzeby prowadzenia postępowania dowodowego na okoliczności mające podważyć zasadność roszczenia. Uwzględnienie wniosków dowodowych pozwanego w takiej sytuacji prowadziłyby do zwłoki w postępowaniu.

Sąd dokonuje ustaleń w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia zgodnie z regułami określonymi w rozdziale „Przedmiot i ocena dowodów” art. 227-234 k.p.c. Zasadą jest, że ustalenie faktu istotnego dla rozstrzygnięcia następuje

na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów, ocenionych zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. tj. przy uwzględnieniu ich wiarygodności i mocy dowodowej na podstawie reguł logiki i doświadczenia życiowego. Nie wymagają dowodu fakty powszechnie znane (art. 228 § 1 k.p.c.), fakty znane sądowi z urzędu (art. 228 § 2 k.p.c.), fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie nie budzi wątpliwości (art. 229 k.p.c.). Stosownie do art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane. Sąd może również uznać za ustalone fakty na podstawie domniemania faktycznego (art. 231 k.p.c.). Twierdzenie strony nie stanowi natomiast dowodu i przy braku dodatkowych warunków przewidzianych we wskazanych przepisach, nie może stanowić podstawy ustaleń.

Należy w tym miejscu podkreślić, iż zgodnie z art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Zasadą jest zatem, że sąd dokonuje ustaleń na podstawie materiału zaoferowanego przez strony. Regulacja zawarta w zdaniu drugim tego przepisu wprawdzie umożliwia dopuszczenie przez sąd dowodu niezgłoszonego przez stronę, jednakże ma ona charakter wyjątkowy i nie może być stosowna z oderwaniem od zasady kontrydiktoryjności i równości stron w procesie. Regułą bowiem jest, że inicjatywa dowodowa należy do stron i sąd nie jest uprawniony do wyłączenia ich w tym zakresie, albowiem w przeciwnym razie przyjąłby rolę ich pełnomocnika. Zasada prowadzenia postępowania dowodowego w ramach wniosków stron winna w szczególności znaleźć zastosowanie w przypadku, gdy obie strony są reprezentowane przez zawodowych pełnomocników.

Podkreślenia również wymaga, że zgodnie z art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenia, a zatem przede wszystkim te, które decydują o powstaniu danego roszczenia co do zasady i wysokości. Sąd pomija wnioski dowodowe, które nie zmierzają do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, jak również takie, które - z uwagi na rodzaj zgłoszonego dowodu - nie dają możliwości ustalenia na jego podstawie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia.

Przeniesienie powyższych reguł na grunt niniejszego postępowania wprost prowadzi do wniosku, że roszczenie dochodzone w pozwie nie zostało wykazane. Powódka nie naprowadziła dowodów pozwalających na ustalenie, że koszty obciążające pozwanych za okres objęty sporem kształtują się w wysokości wskazanej w dołączonym do pozwu zestawieniu należności. Powódka zaoferowała jedynie sporządzoną przez siebie dokumentację księgową o mocy dowodowej odpowiadającej mocy dokumentów prywatnych. Zgodnie z treścią art. 245 k.p.c. dokumenty prywatne stanowią wyłącznie dowód tego, że osoba, która je podpisała, złożyła oświadczenie woli o zawartej w nich treści. O ile ocena wartości dowodowej takiego dokumentu każdorazowo zależy do Sądu, to w niniejszej sprawie brak jest podstaw do tego, aby dokumentom tym przyznać wartość zgodną z wolą powódki. Dokument prywatny może być podstawą ustaleń wpływających na ustalenie wysokości roszczenia, jeżeli rodzaj tego dokumentu oraz źródło jego pochodzenia w danych okolicznościach wskazuje, że jest to dowód właściwy dla wykazania roszczenia, a powód nie ma możliwości posłużenia się innym dowodem. Jeśli jednak z uwagi na charakter i rodzaj roszczenia powinny być przedstawione i mogą zostać przedstawione dokumenty lub inne dowody określonego rodzaju, to jest w istocie nieprzydatny do rozstrzygnięcia. W rozpatrywanym przypadku oczywistym jest, że dla wykazania wysokości opłat obciążających pozwanych potrzebne jest przedstawienie takiego materiału, w tym takich dokumentów, które nie tylko obrazują sposób wyliczenia tych opłat, lecz także potwierdzają okoliczności stanowiące podstawę określenia opłat w danej wysokości i prawidłowość ich przyjęcia.

Rozstrzygając o zasadności roszczenia Sąd miał na uwadze stanowisko pozwanych oraz zakres podniesionych przez nich zarzutów. Już z sprzeciwu wynikało, że pozwani nie kwestionują poszczególnych składników czynszu, a podważają prawidłowość rozliczenia kosztów za centralne ogrzewanie i obciążenie ich w tym zakresie dodatkowymi opłatami. Na rozprawie pozwani przyznali, że składniki miesięcznego czynszu, wyszczególnione w zestawieniu sporządzonym przez pozwaną (k. 12-23) kształtują się w wysokości wskazanej w tym zestawieniu. Pozwani potwierdzili też rozliczenia z tytułu zaliczek za wodę oraz wyszczególnione w zestawieniu ich wpłaty na poczet czynszu. Powyższe powoduje, że opłaty czynszowe, opłaty z tytułu rozliczenia zaliczek za wodę oraz wysokość wpłat na pokrycie tych należności, jakie pozwani dokonali, kształtują się w okresie objętym pozwem tak jak to zostało przedstawione we

wskazanym zestawieniu na k. 12-23 akt. Przy zastosowaniu art. 229 k.p.c. Sąd był uprawniony przyjąć wskazane okoliczności za udowodnione.

Spór obejmował natomiast rozliczenia za centralne ogrzewanie. W zestawieniu stanowiącym podstawę żądania powoda znajdują się dwie dodatkowe opłaty z tytułu kosztów centralnego ogrzewania, pierwsza zaksięgowana w dniu 31 stycznia 2013 w kwocie 1157,16 zł (k.15), druga zaksięgowana dnia 31 stycznia 2014r. w kwocie 573,05 zł (k.20). W swojej argumentacji pozwani wprost odnosili się wyłącznie do pierwszego rozliczenia, obejmującego sezon grzewczy 2011/2012, tego okresu dotyczyły przedstawione dokumenty w postaci indywidualnego rozliczenia oraz korespondencja między stronami. Nie ulega zatem wątpliwości, że kwota 1157,16 zł wynikająca z rozliczenia na k. 30 akt była przedmiotem sporu. Uwzględniając jednakże zakres i rodzaj zarzutów pozwanych, którzy kwestionowali zasadność obciążenia ich opłatami ryczałtowymi oraz kwestionowali ich wysokość, a także zakres opłat, co do których nie wnieśli zastrzeżeń, Sąd uznał, że brak jest podstaw do przyjęcia, że również kwota 573,05 zł stanowiąca niedopłatę z rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania za sezon grzewczy 2012/2013 nie jest przez pozwanych kwestionowana. Stosownie do przywołanego wyżej art. 230 k.p.c. gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd może fakty te uznać za przyznane mając na uwadze wyniki całej rozprawy. Ponieważ pozwani przyznali wyłącznie wysokość opłat wynikających z regularnych składników czynszu i rozliczeń za wodę, a zarzuty kierowali do rozliczeni kosztów centralnego ogrzewania kwestionując prawidłowość metody rozliczenia stosowanej przez powódkę, wykluczone było przyjęcie, że wskazana kwota 573,05 zł pozostaje bezsporna, a jej wysokość przyznana.

Kwoty 1157,16 zł i 573,05 zł przekraczają wysokość należności głównej. Z rozliczenia stanu salda i odsetek wynika, że powódka dochodziła odsetek w związku z tym, że po uwzględnieniu powyższych kwot powstało saldo ujemne. Ponieważ jednak nie sposób uwzględnić roszczeń o zapłatę kwot wynikających z rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania powództwo w całości musiało zostać oddalone.

W odniesieniu do bezkrytycznej postawy strony powodowej co do zakresu przedstawionego przez nią materiału dowodowego i zgłoszonych wniosków dowodowych Sąd stwierdza, że nie dawały one możliwości przyjęcia, że pozwani są zobowiązani do zapłaty na rzecz powódki dodatkowych kwot z tytułu kosztów centralnego ogrzewania za sezony grzewcze 2011/2012 i 2012/2013. Tylko podjęcie przez powódkę inicjatywy dowodowej adekwatnej do zakresu i podstawy faktycznej roszczeń mogło prowadzić do uwzględnienia powództwa, bowiem skoro pozwani zakwestionowali opłaty naliczone z tytułu rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania, wykluczone było dokonanie ustaleń przy zastosowaniu art. 229 i 230 k.p.c., a powódkę obciążał ciężar dowodowy w pełnym zakresie, stosownie do reguł wynikających z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. Powódka nie zgłosiła jednak żadnego materiału pozwalającego na weryfikację prawidłowości naliczenia kosztów centralnego ogrzewania w lokalu pozwanych w sezonach grzewczych 2011/2012 i 2012/2013. Bezczynność w tym zakresie jest tym bardziej niezrozumiała, że już przed wytoczeniem powództwa powódka miała wiedzę, że koszty te są przez pozwanych kwestionowane. Jedynym dowodem był wydruk zestawienia należności, dokument prywatny nie posiadający mocy dowodowej w zakresie okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia, oraz nieskuteczny wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości celem ustalenia na podstawie dokumentacji księgowej powoda prawidłowości wyliczenia dochodzonych należności.

Wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości nie mógł zostać uwzględniony. Po pierwsze podkreślenia wymaga, że tego rodzaju dowód nie może zastępować niezbędnej aktywności dowodowej strony. To rzeczą Spółdzielni było przedstawienie materiału na okoliczność ustalenia kosztów centralnego ogrzewania lokalu pozwanych i ich wysokości. Spółdzielnia nie może zwolnić się z tego obowiązku dowodowego poprzez zgłoszenie wniosku o powołanie biegłego i nijako przerzucenie na niego ciężaru zgromadzenia niezbędnych dokumentów. Taka postawa jest sprzeczna z obowiązkiem przedstawienia dowodów przez stronę (art. 232 zd. pierwsze k.p.c.) oraz z zasadą bezpośredniości postępowania (art. 235 § 1 k.p.c. i art. 236 k.p.c.). W rozpatrywanym przypadku absolutnie niezbędne było przedstawienie przez powódkę dokumentów, z których wynikało prawo do zastosowania stawki ryczałtowej oraz dokumentów stanowiących podstawę jej ustalenia. Powódka powoływała się na postanowienia Regulaminu szczegółowych zasad rozliczania kosztów gospodarki zasobami mieszkaniowymi i ustalenia wysokości opłat za użytkowanie lokali i domów jednorodzinnych w Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w S., jednakże nawet nie dołączyła go do akt i nie złożyła wniosku o dopuszczenie go jako dowodu w sprawie. Nie zostały przedstawione uchwały

organów Spółdzielni, z których wynikałaby zastosowana stawka ryczałtowa oraz dokumenty stanowiące podstawę jej ustalenia w danej wysokości. W tym zakresie pojawiły się wyłącznie twierdzenia zawarte w odpowiedzi na sprzeciw. Na marginesie dodać należy, że – w razie gdyby pozwani zakwestionowali wszystkie opłaty ujęte w zestawieniu należności sporządzonym przez powódkę – to brak jakichkolwiek dowodów na okoliczność wysokości tych opłat również stanowił przeszkodę do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego. Po drugie trzeba zaznaczyć, że zasada bezpośredniości co do zasady wyklucza możliwość sporządzania przez biegłego opinii na podstawie dokumentów niedołączonych do akt sprawy, dopiero gdy ich dołączenie do akt byłoby nadmiernie utrudnione lub niecelowe (np. z uwagi na znaczną obszerność materiału) sąd może dopuścić opracowanie opinii na podstawie dokumentacji będącej w posiadaniu strony. Nie wykluczając, że w tym przypadku taka możliwość mogłaby zaistnieć, to jednak brak wyżej wskazywanych dokumentów i dowodów, które Spółdzielnia winna w pierwszej kolejności zgłosić na poparcie żądania w zakresie dotyczących rozliczenia kosztów centralnego ogrzewania, sprzeciwiał się dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego.

Nie sposób również nie zgodzić się ze stanowiskiem pozwanych, że niezależnie od sposobu rozliczenia kosztów ciepła, winny one możliwie odpowiadać rzeczywistym kosztom poniesionym z tego tytułu, z tym zastrzeżeniem, że rozliczonych według kosztów dla danego budynku. Zgodnie z art. 45 a ust. 4 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo energetyczne (tj. Dz.U. z 2012r . poz. 1059) koszty zakupu ciepła dostarczanego do budynku są rozliczane w opłatach, których wysokość powinna być ustalana w taki sposób, aby zapewniała wyłącznie pokrycie ponoszonych przez odbiorcę kosztów zakupu paliw gazowych, energii elektrycznej lub ciepła. Sugestia strony powodowej, że opłaty ryczałtowe winny być ustalone w wysokości nieopłacanej dla użytkownika lokalu i przez to stymulować oszczędne rozwiązania zdaje się prowadzić do naruszenia powyższej zasady. Nie mniej jednak ustalenie, czy opłaty ryczałtowe zastosowane przez Spółdzielnię zostały przez nią ustalone prawidłowo nie było możliwe z uwagi na brak materiału dowodowego w tym zakresie. Sąd miał na uwadze, że w sprzeciwie pozwali zawnieśli dowód z opinii biegłego z zakresu ciepłownictwa. Sąd dowód ten pominął, albowiem powód nie zaferował dowodów w celu weryfikacji dokonanego przez niego rozliczenia i zasadności zastosowania stawki ryczałtowej oraz prawidłowości jej wyliczenia, co zwalniało stronę pozwaną z konieczności podjęcia obronnej inicjatywy dowodowej.

W konsekwencji powyższego, choć do rozstrzygnięcia sprawy celowe byłoby skorzystanie z wiadomości specjalnych, to z uwagi na nieskutecznie zgłoszone w tym zakresie wnioski dowodowe, Sąd postępowanie prowadził w trybie postępowania uproszczonego.

Z powyższych przyczyn powództwo Sąd oddalił w całości.

SSR Joanna Suchecka